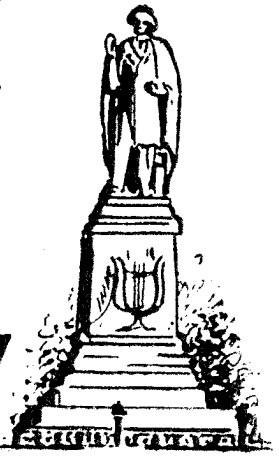

Ἡ σατυρική ποίηση, δὲν εἶναι μόνο γιὰ νὰ γελάμε
ἀλλὰ γιὰ νὰ βλέπουμε τὰ τρωτὰ μας καὶ νὰ τὰ διορθώνουμε.

Συμπῶς, ψυχαγωγική καὶ ωφέλιμη ἂν ἀγαπᾶμε,
γι' αὐτὸ τὴ διαβάζουμε καὶ εὐχαρίστως τὴν πληρώνουμε.

Ζαμυνθινή Τσούχτρα

Φύλλο 1

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Δραχ. 2

Ἐτήσια συνδρομὴ 30

Ἡ τοῦ ὑλικοῦ Συντάκτης: Ὁ Α. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Ἐξάμηνον 15

Διεύθυνσις: Μπουμπουλίνας 64 Πάτρα. (Τ.Τ. 5) Τυπογραφεία: ἘΚΡΕΚΑ, Πλατ. Γεωργίου Α' ἀριθ. 31

Κυκλοφορεῖ ὄχι συχνὰ μὰ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα
μὲ δύο φράγκα ἕκαστη καὶ σ' εὐθυμίας ρίμα.
Δὲν γράφει γιὰ πολιτική, δεξιὰ, ζερβιά, καμμία,
μόνο γιὰ ποίηση μιλεῖ καὶ γιὰ φιλολογία.

Ἔτσι γιὰ γοῦστο δηλαδὴ καθένας νὰ γλεντίση
στὴν Πάτρα ποὺ ἡ σάτυρα ἔχει χρεωκοπήσει.
Καὶ γιὰ ν' ἀναστηλώσουμε παλῆνὰ μας μεγαλεῖα
ποὺ τώρα μᾶς ἀφήσανε χρόνους πολλοὺς καὶ ὑγεία.

ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΑ

Μοῦ κατήγγειλαν στὴν Πάτρα
πῶς λαὸς πνευματικὸς
δὲν ὑπάρχει μὰ κακῶς.
Γιατὶ ἐγὼ θέν' ἀποδείξω
μὲ τὴ Τσούχτρα μου αὐτὴ
πῶς εἶν ὅλοι συκοφάντες
ὑβριστάδες καὶ κουτοί.
Γιατὶ καὶ λαὸς ὑπάρχει
ποὺ τὰ γράμματ' ἀγαπᾶ
καὶ τὸ δίφραγκο θὰ δώση
γιὰ τὴ Τσούχτρα καὶ λοιπὰ.
Μὰ κορσίδο δὲν εἶναι
οὔτε ἦρθε ἀπ' τὴ Βουντούχλα
νὰ διαβάξη κάθε μιὰ
ἀηδία καὶ σάχλα μπούχλα.

ΣΤΗ ΚΑΨΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τὸ καλοκαῖρι ἔφτασε ἀρχίσανε οἱ κάψες
καὶ ὅλοι καὶ φέτος θάμαστε γιὰ γέλοια καὶ γιὰ κλάψες.
Χονδροὶ λιγνοὶ καὶ μέτριοι, θ' ἀρχίσουν νὰ φουσᾶνε
καὶ ἀέρα νὰ γυρεύουνε μὰ καὶ νὰ κοπανᾶνε.
Ὁ πάγος καὶ τὸ παγωτὸ θὰ δώση καὶ θὰ πάρη
π' ὅλοι καὶ ὅλες γλύφουνε στὸ δρόμο μὲ καμάρι
Πρὸ πάντων οἱ νιές στὸ παχουλὸ κρατόντος τὸ χερᾶκι
τὸ κῶνο μὲ τὴ γόμωση ἢ τὸ μικρὸ χωνάκι.
Ὁ ἕδρωτας θὰ πάη ρονιὰ καὶ ἢ κάψα στὰ σαράντα
καὶ κἀνε ρούχο περιττὸ θὰ πεταχτῆ στὴ πάντα.
Μισόγυμνοι, μισόγυμνες καὶ λιγοστὲς ντυμένες
θὰ τρέχουνε τὴ φλόγα τους νὰ σβήσουν οἱ καημένες.
Στὶς δροσοστάλαχτες ἀκτὲς ποὺ κάποιονε καρχαρίες
χυμᾶνε νὰ μασίουνε τὶς νιές μὰ καὶ τὶς γρῆες.
Κι' ἂν πῆς καὶ γιὰ τοὺς γέροντες μὲ τὶς πληθοκοιλάρες
αὐτ' εἶναι ποὺ θὰ πάθουνε ἀμέτρητες λαχτάρες.
Τὸ καλοκαῖρι ἀρχισε ἀρχίσανε καὶ οἱ γδύμεις
εἰ ὁμορφιές νὰ βγαίνουνε στὴ φόρα καὶ οἱ ἀσκήμιες.
Ἔστι καὶ φέτος θάχουμε κλάψες καὶ γέλοι' ἀντάμα
στοῦ ἥλιου τ' ἀνυπόφορο καὶ φρικαλαῖο καῦμα.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ἈΛΛΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΦΑΝΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΕἴΤΕ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΤΟΥΣ ΦΤΑΣΜΕΝΟΥΣ

Ἀνάγκη φίλοι τὸ καλεῖ νὰ βγῶ καὶ ἐγὼ στὴ μέση
μὲ τοῦτο φύλλο τὸ μικρὸ καὶ ὄτινος ἀρέσει.
Αὐτῶν τῶν κύριων κριτικῶν καὶ ποιητῶν καὶ ἄλλων
νὰ τοὺς τὰ ψάλλω ἀναφανδὸν μικρῶν εἴτε μεγάλων.
Ποὺ πήρανε τὸν ἀμανὲ πολὺ ψηλὰ νὰ ποῦμε
γιὰ δὲν ὑπάρχει μὰ τὸ ναι Τσούχτρα γιὰ νὰ τσουχτοῦνε.
Κι' ὄλο μᾶς κάνουν τοὺς βαρεῖς καὶ ψωροφантаσμένους
καὶ τοὺς μεγάλους καὶ πολεῖς καθὼς καὶ τοὺς φτασμένους.
Καὶ ἐπειδὴ λέει αὐτοὶ ἔχουνε τώρα φτάσει
καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ κυττάζουνε τὰ πάντα καὶ τοῖς πᾶσι,
φορῶντας εἰς τὸ... μάτι τους ὡς καὶ μονόκλ ἀκόμα
οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζουνε ἢ βόσκουνε μὲ χῶμα.
Μῶρ' τί μᾶς λέτε κύριοι, σπουδαῖα τὰ κοφίνια
καὶ παρα μᾶς σκοτήσατε γιὰτ' εἶσθε στὴν Ἀθῆνα.
Ἄν εἶσθε σεῖς μονόκλιδες, φτασμένοι καὶ τὰ ρέστα
πέστα καημένη Μοῦσα μου νὰ ξεθυμάνης πέστα.
Κι' ἔχετε μέσα καὶ θροινὰ καὶ κίτρινες σκαρμούτσα
οἱ νέοι στὰ μπαλωμένα τους σᾶς γράφουνε παπούτσια.
Τὶ δηλαδὴ ἂν φτάσατε καὶ ἂν εἶσθε στὰ ψηλὰ σας
καὶ μοναχοὶ σας κάνετε καλὰ σας καὶ κακὰ σας.
Κι' ἂν πήρατε καὶ τὰ κλειδιὰ γιὰ τὴν ἀθανασία
καὶ λύσετε καὶ δένετε χωρὶς λογοδοσία.
Τὸ πνεῦμα δὲν δεσμεύετε καὶ ἄς τόχετε ὑπόψει
οὔτε μπορεῖ τὸ δρόμο του κανεὶς γιὰ ν' ἀνακόψη.
Καὶ θέλετε δὲν θέλετε θὰ δώση τοὺς καρπούς του
ὅσο καὶ ἂν νότα στρέφεται στοὺς ἥρωας ὀπαδοὺς του.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὅποιος ἔχει φρόνηση καὶ ἀντίληψη μεγάλη
μὲ τὴ Τσούχτρα θ' ἀσφυγῆ σοβαρὰ γιὰ νὰ τὰ βάλῃ.
Γιατὶ σάν τόνε τσιμπῆση καὶ στὴ γλῶσσα της τὸν μπλέξει
νὰ τὸ ξέρη πῶς μαζί της ὀμαλὰ δὲν θὰ ξεμπλέξει.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οἱ τρελλοὶ, ἀγαπάνε τὸν καυγὰ καὶ τὶς γυναῖκες.
οἱ φρόνιμοι, τὰ λεφτὰ καὶ τὴν ἡσυχία τους.

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Χαιρετισμούς στη Ζάκυνθο τὸ λατρευτὸ νησί μου
 μὲ τὸ αἰώνιο πνεῦμα του καὶ τὸ θαυματουργό,
 σὲ νέους, γέρους κι' ὄμορφες, αἰώνι' ἀναμνησή μου,
 παλιὰ μὰ κι' ἀλησιμόνητη ποὺ πάντα νοσταλγῶ.
 Χαιρετισμούς στοὺς βάρδους του παλιούς καὶ νέους ἀκόμα
 ὅσους ὁ ὕμνος κοίμησε τοῦ χάρου τοῦ πιζροῦ,
 καὶ σ' ὅσους σταματήσανε μὲ κουρασμένο σῶμα,
 ἢ προχωροῦν ἀκούραστοι, τοῦ νέου μας καιροῦ.
 Χαιρετισμούς στη λύρα τους τὴν τόσο δοξασιμένη
 τῆς λευτεριάς, τοῦ ἔρωτα καὶ κάθεθ' ὀμορφιάς,
 ποὺ μάγεψε καὶ σκλάβωσε ὅλη τὴν οἰκουμένη,
 τῆς σύγχρονης καὶ τῆς παλιᾶς ἀγύριστης γενιάς
 Καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀπόδημους, μακριὰ ἢ κοντὰ στὰ ξένα
 ποὺ ζοῦν χωρὶς νὰ βλέπουνε τὴ μυροφόρα γῆ,
 χαιρετισμούς ἀμέτρητους μὲ μάτια δακρυσιμένα,
 ὅλους ἢ Μοῦσα σ' ἐπαλθα καινούργια τοὺς καλεῖ.

ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ

(Τοῦ ἀντιαποκριτοῦ μας ἀπὸ τὸν "Αραξο.)

Κυνηγοὶ νὰ κυνηγήσουν ξεκινήσανε προῶτ'
 μὲ μιὰ πάληροκαρβάνια ποῦζανε χαλαροί.
 Ὁ Βασίλης, ὁ Σωτήρης, ὁ Ἡλίας κι' ὁ Γιωργάκης
 δυὸ Ἀνδρέϊδες, ἓνας Γιάννης κι' ἓνας Τάκης.
 Καὶ μετὰ χιλιάδες συμπάρα σὲ χιλιάδες βεραμέντε
 περιστέρια, κατάφεραν νὰ σκοτώσουν δεξαπέντε
 ὄλη-ὄλη ἢ παρέα, τὶ φοριχτὴ πανωλεθρία
 καὶ τοῦ δίκανου μεγάλη καὶ προτάκουστη εὐστοχία...
 Συνηστοῦμε στὰ τριγόνια ἄλλο χρόνον τὰ γυαλιά τους
 νὰ φοροῦν γιὰ νὰ μὴν πέφτουν στὰ ὀλέθρια περὰ τους
 Καὶ ν' ἀμύνονται καὶ κείνα μὲ κουτσούλους κι' ὅτι ἔχουν
 ὅταν πάνω ἀπὸ τὰ σκάγια τῶν Νεβρώδ πετοῦν καὶ τρέχουν.

Ο ΕΡΜΟΚΥΝΗΓΟΣ

ΝΟΥΘΕΣΙΑ

Στὴν κυρία ποὺ ἀρχίζει τὸνομά της ἀπὸ Λ,...
 μιὰ σύσταση θὰ κάνω ἀξιόλογη πολὺ.
 Τὰ φουστάνια νὰ μακρύνῃ καὶ τὴ γλῶσσα νὰ κοντίνῃ
 ἄν ἐπιθυμῇ τὸ πράγμα μεταξύ μας γιὰ νὰ μείνῃ.
 Γιατὶ σὰν θὰ συνεχίσῃ καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο
 θὰ μὲ κάνῃ τὸνομά της εἰς τὴ φόρα γιὰ νὰ βγάλω.
 Καὶ θὰ εἶναι καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ κείνη ὀδυνηρὸ
 γι' αὐτὸ, λίγη σοφροσύνη καὶ αἰδῶ παρακαλῶ.

*Αγοράζετε καὶ διορθώνετε τὰ ὀρολόγια σας παντός τύπου,
 γυναικεία, ἀνδρικά, στὸ κατάστημα τῆς ἐμπιστοσύνης,

ΗΛΔΡΕΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ρήγα Φερραίου

✽ 88 — ΠΑΤΡΑΙ — 88 ✽

ΑΝΤΑΝΤΙΚΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ
ΑΘ. ΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ & Ι. ΚΑΡΑΛΗΣ
 ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 89 - ΤΗΛ. 60-76
ΠΑΤΡΑΙ

Στην
Λευτεριάτων

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Εἶναι ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα κάτι ἄλλο
 ποὺ δὲν τὸ εἶχα ξιγανιώσει ἄλλη φορὰ,
 κάτι ὑπέροχο καὶ θεῖο καὶ μεγάλο,
 ποὺ μὲ γεμίζει μ' εὐτυχία καὶ χαρὰ.
 Εἶναι τὸ, ὄνειρο τὸ γλυκόπαραμύθι
 π' ἀπὸ μικρὴ τὸ νοσταλγοῦσα γιὰ νερθῆ,
 νὰ κίπη ὅλες μου τὶς πίκρες μὲς' τὴ λήθη,
 καὶ κάθε πόνο μου βαθεῖα νὰ κοιμηθῆ.
 Εἶναι, καὶ τί, ἀγάπη μου δὲν εἶναι
 ὦ! Ἡ ἀγάπη σου ἢ τόσο λατρευτὴ,
 ποὺ τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸ εἶναι,
 παντοτεινὰ κι' ὅλα δικά σου τὰ κρατεῖ.
 Ἐνα τοῦ ἔρωτα τραγοῦδι μαγεμένο
 ποῦχουν τονίσει ἀγγελούδια θεϊκά,
 ὅσο καὶ σὺ ἀγαπημένε, ἀγαπημένο
 ποὺ μοῦ ζεσταίνει τὴ ζωὴ γλυκὰ - γλυκὰ.

ΕΡΩΦΙΛΗ,

ΤΙ ΝΑ ΚΛΑΨΩ

Νὰ κλάψω τὴν ἐρχόμενη μαυρίλα
 τῶν γηρατιῶν ποὺ φέρουνε βαρεῖα,
 τοῦ φθινοπώρου κρυ' ἀνατριχίλα,
 καὶ κοντινοῦ χειμῶνα συννεφιά;
 Ἡ τὸ φευγιῶ τῆς νεότης μου νὰ κλάψω
 ποὺ σβύνει σὰ μακρόσυρτην ὁδῆ,
 καὶ μὲ καλεῖ τοὺς ἔρωτες νὰ θάψω,
 κι' ὅλους τοὺς πόθους ποῦχα σὰν παιδί;
 Τὶ ἀπ' τὰ δυὸ νὰ κλάψω δὲν γνωρίζω
 τὴ λύπη ἢ τὴ χαρὰ τὴ μακρυνή,
 ποὺ νοσταλγῶ καὶ πάντα μακαρίζω,
 μὲ τὴν καρδιά, θλιμμένη σκοτεινὴ.
 Καὶ στέκω σὲ παλίσροια κι' ἀμπατίδα
 σὲ ρόδα καὶ ξερόφυλλα στὴ γῆ,
 νὰ τρέξω πίσω ἀδύνατο καὶ μπρὸς χωρὶς ἐλπίδα,
 τρόμος καὶ λύτρωση μαζί, τοῦ χάρου ἢ σιγῆ.

ΦΛΟΙΣΒΙΟΣ

*Εκδότης καὶ ἐπεύθυνος ὕλης

ΑΝΑΣΤ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Μπουμπουλίας 64

Διαβάζοντας « ΖΑΚΥΝΘΙΝΗ ΤΣΟΥΧΤΡΑ »

*Ἐνισχύεται τὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας.

*Ἀναμείνεται τὸ προσεχὲς φύλλο. Σάτυρα σπαρταριστὴ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΣΥΓΧΩΡΟΥΝ

Γής τακτικής μας συνεργάτιδος και λογίας
ΕΡΩΦΙΔΗΣ.

[Δειλινό σε νεκροταφείο. Έρημια και σιωπή βασιλεύουν τριγύρω. Μια πολύ όμορφη και νεαρή κυρία που τή λένε Λουκία ντυμένη στα μαύρα και κρατώντας μιά ανθοδέσμη, προχωρεί σ' ένα φτωχικό νιόσκαφτο μνήμα, τήν αφήνει άπάνω και βγάζοντας το μαντυλάκι της κλαίει και ψιθυρίζει άπελπισμένη.]

ΛΟΥΚΙΑ Ω! Στέφανε... Πόσο μου έλειψες αγάπη μου. (Ξαφνικά πίσω από τους κορμούς των κυπαρισσιών παρουσιάζονται τρεις λευκοφορεμένες νέες σαν αρχαίες έλληνίδες και αρχίζουν να τήν ειρωνεύονται και να τήν βομβαρδίζουν με τά παρακώτω λόγια. Είναι ή αγάπη, ή συνείδηση και ή εκδίκηση προσωποποιημένες).

ΑΓΑΠΗ (πρώτη) Χά, χά. Πρώτα τόν σκότωσε και τώρα τού φέρνει λουλούδια...

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ Ναι, πρώτα τού χάρισε τ' άιθη τής ύποκοισίας και τής άπάτης και τώρα βρέχει τόν τάφο του με τά δάκρυα τής ύψιμης και άνώφελης μετάνοιας.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ, Πράγματι. Άφου τού έδωσε τή ζωή και τήν εύτυχία, έπειτα τού τά πήρε όλα με τόν πιο σκληρό και έλφεινό τρόπο που θά μπορούσε κανείς να φανταστή.

(Συνεχίζουν τόν καφετερό τους διάλογο, ένω ή Λουκία τις κυττάζει άφωνα και σαστησιμένη πέφτοντας από τήν κατάπληξη στο φόβο για τά λόγια και τήν μυστηριώδη παρουσία τους.)

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ (στη Λουκία) Δειλή... Φοβάσαι και θά ρωτιέσαι άσφαλώς, ποιές είμαστε μεϊς, που τολμάμε τόσο άδιάφορα να σου χαλάσουμε τήν ήσυχία και να σου θυμήσουμε τήν άσπλαγνη κι' έγκληματική σου πράξη. Μάθετο λοιπόν. Έγώ, είμαι ή συνείδηση, ή συνειδησή σου που δεν ήσυχάζει, ούτε μέρα ούτε νύχτα, έτσι που τήν καταπάτησες τόσο πρόστυχα κι' έλφεινά.

ΑΓΑΠΗ Κι' έγώ είμαι ή αγάπη, ή αγάπη σου, που με πρόδοσες σαν τήν πιο κοινή και τυχαία γυναίκα και με απέκοψες από τήν καρδιά σου, με τήν εύκολία που κόβει κανείς ένα άπλό κι' άσήμαντο λουλούδι, σαν αυτά που κρατούσες προηγούμενως.

ΕΚΔΙΚΗΣΗ Κι' έγώ είμαι ή εκδίκηση, ή εκδίκηση τής θείας δίκης, που δεν λησιμονάει κανέναν και που θά σε τιμωρήσω σκληρά με τó φριχτό κι' άνυπόφορο μαρτύριο να πεθαίνης σιγά-σιγά από τó βάσανο των τύψεων και των μικρών άναμνήσεών σου, που έγώ δεν θ' αφήσω ποτέ να κατασιγάσουν και να ξεχαστούν.

ΛΟΥΚΙΑ (Στήν αγάπη, σχεδόν με δάκρυα ικετευτικά.) Μά γιατί - γιατί... Έγώ τουλάχιστον έσένα αγάπη δεν σε πρόδοσα ποτέ.

ΑΓΑΠΗ (Με ψυχρή σχεδόν περιφρόνηση) Ψεύτρα! Και τώρα ακόμα ψεύδεσαι μπροστά μου κι' εξακολουθείς να μ' εξαπατάς. Ξεχνάς τά λόγια και τούς όρκους σου; Τά χάδια και τά φιλιά σου, τες άγρύπνιες σου και τες θερμές παρακλήσεις να μη σ' αφήσω, να μη με χάσης; γιατί δεν θά μπορούσες να ζήσης χωρίς με; Χά, χά "Όταν θυμάμαι που μου έγραφεσ είμαι δική σου, σε θέλω πάντα κοντά μου, είσαι τώρα ή μόνη έλπίδα για με και θά σου μείνω πιστή μέχρι τελευταίας σταγώνας τού άματός μου και ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά μιά ψευδαίωση και μιά ιδιοτροπία τού διαστρελωμένου και άστάτου χαρακτήρα σου, μούχεται να γελάσω και να σε φτύσω κατάμουτρα. Ψεύτρα γυναίκα και άπατηλή. "Υπουλο φείδι και φαρμακερό που φολιάζεις στη άγκαλιά των ανθρώπων μόνο και μόνο για να τούς φαρμακώσης με τó δηλητηριασμένο κεντρί σου. Έγέλασες έναν νεκρό αλλά μη νομίσης πως μπορείς να γελάσης και μένα. "Όχι! Έγώ είμαι ή φωνή τής καρδιάς σου κι' αυτή τή φωνή, με συμαρτυρούσα τή συνείδηση, δεν είναι δυνατόν να τή διαψεύσης και να τήν άρηθηθής.

Συνεχίζεται

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Συνηστούμε στο μουσικόφιλο κοινό δυό ώραία τραγούδια που έκυκλοφόρησε τελευταία ή εταιρία δίσκων «NINA» με στίχους τού Διευθυντού μας κ. Α. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ και μουσική τού γνωστού μαέστρου κιθαρίστα Δ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ, τά όποια σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία. «Μ' ΑΡΝΗΘΗΚΕΣ, Χαμπανέρα και «ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ» Μπλόρο.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Παρακολουθήσατε όλοι, τó σύγχρονο κοινωνικό κινηματογραφικό άριστούργημα, «ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ».

ΨΥΓΓΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

ESKIMO

Μεγάλες εύκο-
λιές πλήρωμής

"Έκθεσις όλων των τύπων Κατ/μα ΓΚΡΕΚΑ"

ΑΦΟΙ Ι. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΟΡΙΝΘΟΥ 244 & Τηλ 26-78-ΠΑΤΡΑΙ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Το Διήγημά μας.

ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Ἡ μικρὴ συντροφιά, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἓνα ἠλικιωμένο κρασοπατέρα τῆς γειτωνιάς, πού σιτὰ νειάτα του ἔκινε καὶ λίγο τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν τραγουδιστή, ἓνα νεαρὸ ποιητὴ πού μόλις εἶχε βγῆ στὰ σκαριά κι' ἓνα σωφεράκι πού τοὺς θαύμαζε καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς ἄφρασε νὰ τοὺς ἀκούη καὶ νὰ τοὺς παρακολουθῆ, τὴν κουτσοπλίνα στὴν συνοικιακὴ ταβέρνοῦλα καὶ εἶχε ἀρχίσει τὴν κουβεντούλα τῆς ὅπως κάθε βράδυ, ἐνῶ ὁ γέρο ταβερνιάρης, τοὺς ἄκουγε μισοκρυπταγμένοι, πίσω ἀπὸ τὸν μπάζο μὲ τὰ μπουκάλι καὶ τὰ κρασοπότηρα.

Ἡ ὥρα ἦταν περαμένη καὶ ἡ συζήτηση, τὸ οἰώνιο μῆλο τῆς ἐριδος, ἡ γυναῖκα.

Πρῶτος εἶχε λάβει τὸ λόγο ὁ ποιητὴς κι' ἔλεγε μὲ μιὰ φλογερὴ ἔξαρση στὴ φωνή του.

— Ἡ γυναῖκα!... εἶναι τὸ πιὸ, σπάνιο καὶ τὸ πιὸ ὠραῖο ἀνθὸς τῆς γῆς, πού τὸ ἀρωμά του μεθαίει καὶ ζαλιζει, σὰν τὸ κόκκινο κρασί πού πίνουμε.

— Ναι, βέβαια. Ἐκαμε ὁ γέρο κρασοπατέρας, μ' ἓνα νοσταλγικὸ καὶ μεσοπασμιμένο χιμόγελο, κοιτάζοντας γιὰ μιὰ στιγμή σὰν ἀφηρημένοι μπροστὰ του.

— Ἐγὼ πού τὴ χάριζα καὶ τὴ γλέντισα στὰ νειάτα μου ὅσο κανένας ἄλλος, γιατί ἐδῶ πού τὰ λέμε, ἡμῶνα νοστιμούσιζοι καὶ τραγοῦδαγα καὶ καλά, γι' αὐτὸ μὲ κινηγοῦσαν ὅλες —, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, πὼς εἶναι τὸ πιὸ εὐγευστο καὶ ζηλευτὸ φρούτο πού ἔχω δοκιμάσει. Σωστὸς λουκουμάς.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ... Συμφώνησε καὶ τὸ σωφεράκι τραβώντας μιὰ γουλά κρασί καὶ ξερογλύφοντας τὰ χεῖλη του. — Δὲν ἔχετε ἄδικο. Εἶναι ἡ ἀφιλότιμη ὅτι πᾶς. Κάθε βράδυ πού μου ξεπέφτει κι' ἀπὸ μιὰ, δοκιμάζω ὅλο καὶ νέα χαρά, ἔτσι πού δὲν τὴ βαρνεῖται ποτέ.

— Ποιὸς νὰ βαρεθῆ;... Νοιώθεις κάτι γλύκες, προπαντὸς ὅταν εἶσαι στὰ καλά σου καὶ μπορεῖς νὰ τὴν ἀπολάβης — νὰ ἐννοοῦμεθα τί λέμε — πού νομίζεις πὼς καταπίνεις τὸ μά — νὰ τ' οὐρανοῦ ἀνακατεμένο μὲ κηρίθρες καὶ ροδόμει.

— Χά, Χά. Γέλασε τὸ σωφεράκι καὶ κτύπησε στὸ γόνατο τὸ γέρο κρασοπατέρα μὲ τόση δύναμη, πού ἐκεῖνος το σήκωσε ἀφήνοντας ἓνα δυνατὸ ὄχι!.. ἐσὺ τὰ ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μᾶς γιατί τᾶχεις χορτάσει κάτι τέτοια γέρο παλαιέ. — Καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἔκαμε ὁ κρασοπατέρας, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι του.

— Θεῖον δῶρο καὶ ἀπαράμιλλον!... Ἐπανελάβε ὁ ποιητὴς, ἀναστενάζοντας σὰν ἐρωτευμένοι καὶ πληγωμένοι μᾶζι.

— Ἀερωβατῆτε καὶ οἱ τρεῖς καὶ μάλιστα μὲ τὰ τέσσαρα, τοὺς διέκοψε ὁ ταβερνιάρης πού βαρέθηκε νὰ τοὺς ἀκούη καὶ πλησιάζοντας, τοὺς διέκοψε γιατί ἦταν ὥρα καὶ νὰ κλείση.

— Ἡ γυναῖκα, οὔτε ἀνθὸς μυροβόλον εἶναι, οὔτε λουκουμάς οὔτε θεῖο δῶρο κι' ἀπαράμιλλον!... Ἀλλὰ ἓνα ἀπλὸ μέσον ἱκανοποίησης κι' ἐξυπερέστησης καὶ τίποτα πάρα πάνου. Καὶ οἱ ποιητὲς λάθος κάνουνε πού τὴν ἐξυμνοῦνε σὰν ἄγγελο καὶ σὰν θεὸ καὶ μεῖς κουτὰ καὶ κοροϊδία τὸ πιστεύουμε αὐτοκόλακευοντας τὸν ψευτοεγωϊσμό μας καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴ γλυκειὰ τῆς γοητεία πού στὸ βάθος εἶναι πίκρα καὶ δηλητήριο καὶ σκοτώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ζωὴ μας ἀκριβῶς μὲ τὸ ἀρωμά τῆς ἢ μὲ τὸ γάντι, ὅπως θὰ λέγαμε καλλίτερα. Οὔτε σὺ τὴ γνώρισες, οὔτε σὺ τὴν ἔζησες, οὔτε σὺ τὴν κατάλαβες στὴν οὐσία, ἀποτάνθηκε σ' ἓνα ἓνα καὶ στοὺς τρεῖς τῆς συντροφιάς πού τὸν κύτταξαν πρὸς στιγμὴν κατάπληκτοι καὶ σαστισμένοι, γιατί βρισκόσαστε ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς ψεύτικης θεωρίας τῆς. Μόνο ἐγὼ τὴν ξέρω καλά, πού δὲν

κατόρθωσε ποτὲ νὰ μὲ ξεγέλαση καὶ νὰ μὲ τυλίξη στὰ δύχτια τῆς.

— Ὡστε εἶσαι μισογύνης λοιπὸν καὶ δὲν μᾶς τῶλεγες τόσο καιρό; Ἐξέσπασε πρῶτος ὁ κρασοπατέρας καὶ γελώντας γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

— Ὁχι. Εἶμαι μόνο ἐξυπνος καὶ δὲν ἐπιτρέπω στὸν ἑαυτὸ μου νὰ κοροϊδεύεται γιὰ κάτι πού τὸ ξέρει καλά. Ἡ γυναῖκα μάλιστα, χωρὶς σάλτσα καὶ αὐταπάτες δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἓνα προδοτικὸ καὶ κουτοπόνηρο ζωῆφι πού ἂν δὲν προλάβῃ νὰ διαγκώσῃ, θὰ σὲ διαγκώσῃ, ἂν τοῦ δῶσης ἀέρα θὰ σοῦ πάρῃ τὸν δικό σου κι' ἂν δὲν τὸ καθυποτάξῃ μὲ τὸ ξύλο καὶ τὴν πυγμὴ, θὰ σὲ καθυποτάξῃ ἐκείνο μὲ τὴν ὑπουλία καὶ τὴν ἀπάτη του. Μὲ λίγα λόγια καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτὴ, εἶναι ἓνα ξεπεσμένο ἐμπόρευμα πού ποικιλιέται στὸν καθένα μὲ χρυσὸ καὶ μὲ ντενεκὲ δεκάρες δηλαδή, ἀναλόγως τὴν κουταμάρα καὶ τὴν διάθεση πού θὰ τὸν βρῆ. Κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι τίποτα, προσπαθοῦμε νὰ τῆς δώσουμε τὴν ἀξία πού δὲν ἔχει, πρῶτα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴ μεταποδοξία μας ὅτι ἀγαπάμε κάτι ἀντάξιο κι' ἀνώτερο ἀπὸ μᾶς κι' ἔπειτα γιὰ νὰ προκαλέσουμε τὴ φιλαρέσκειά τῆς καὶ νὰ τὴν ρίξουμε πιὸ εὐκολα στὴν ἀγκαλιά μας, ἐνῶ αὐτὴ πέφτει μοναχὴ τῆς, ἀρκεῖ νὰ τῆς γιελίσης καμμιὰ κίτρινη ἢ καὶ κανένα εἰκοσάρι... χά, χά, χά... Γέλασε δυττὰ τελειώνοντας καὶ πρόσθετε μεταποδοξίζοντας τὶς καρέκλες, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ σηκωθοῦν. Ἐτσι εἶναι καὶ μὴ μου πῆτε λέξη, γιατί δὲν θὰ σᾶς παραδεχτώ. Ἄντε ἰώρα νὰ τοῦ δίνουμε γιὰ ὕπνο καὶ ὄνειρα γλυκὰ γιατί εἶναι δώδεκα, μὴ περάσῃ κανένας πόλισμαν καὶ τὴν πληρώσουμε ἐξ' αἰτίας τῆς γιατί αὐτὴ, μόνο γιὰ κακὸ παρουσιάζεται μπροστὰ μας καὶ ὄχι γιὰ καλὸ. Κανένας δὲν μίλησε γιατί λίγο πολὺ καταλαβαίνουν ὅλοι πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, μόνο πλήρωσαν τὸ κρασί τους, καὶ καλυνύγησαν, ἐνῶ ὁ ταβερνιάρης ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ μαζεῦοντας τὰ ποτήρια μουρμούρισε. Γυναῖκα!... Τὶ κουτὸς κόσμος πού ὑπάρχει!... Καλύτερη ἀξία ἔχει ἡ γάτα μου ἀπ' αὐτὴ.

— Ψιφίνα...

— Νιῶν - νιάου. Ἐκαμε μιὰ ὁμορφὴ καλοθρεμένη γατούλα καὶ πετάχτηκε κοντὰ σι' ἀφεντικό τῆς, ἀπὸ τὴν καρέκλα πού κοιμώταν.

— Κοίταξέ τη, πὼς ἀκούει καὶ υποτάσσεται ἀμέσως στὴ φωνὴ μου... Ἐνῶ ἡ γυναῖκα, εἶναι τὸ πιὸ ἀνυπάκουο καὶ ἀνυπότακτο πλάσμα πού ὑπάρχει ὅταν μπῆ ὁ διάλογος μέσα τῆς καὶ θέλει νὰ σὲ καταστρέψῃ. Προχώρισε πρὸς τὸ πάγκο ν' ἀφήσῃ τὰ ποτήρια, ἐνῶ ἡ γάτα πήδησε πάλι στὴν καρέκλα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ ξανακοιμηθῆ, βλέποντας νὰ μὴν τῆς δίνῃ περισσύτερη προσοχή.

ΒΙΦΗΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

Δυὸ γειτόνισσες σαρώνουν πρῶτ - πρῶτ τὴν πόρτα τους καὶ ἡ μιὰ λέει στὴν ἄλλη, πού τὴ βλέπει νὰ σκίβῃ καὶ νὰ φαίνονται ὅλοι οἱ ἀπόκρυφοί θησαυροὶ τῆς.

-Εὐτέρπη-Εὐτέρπη!... Σκεπάσου, τὸ κόρφο σου... Δὲν βλέπεις ποιὸς περνᾶει;...

— Ποιὸς καλὲ, μὲ τρόμαξες;...

— Ἡ «ΖΑΚΥΝΘΙΝΗ ΤΣΟΥΧΤΡΑ.»

ΠΡΟΣ ΓΗΡΩΣΗ

Ἡ «Ζακυνθινὴ Τσοῦχτρα,» εἶναι θαλασσινὸ τέρας καὶ δὲν γλυτώνει κανεὶς μὲ τὸ Ντί-Ντί-Τί... ἐκτὸς καὶ κάνει τὸ μπάνιο του σὲ βαθεῖα νερά καὶ μὲ σιδερένιο... μαγιὼ!...